

REGJERINGSADVOKATEN

Oslo, 12.02.2009
2007-0769 CL/ cl

S l u t t i n n l e g g

til

Borgarting lagmannsrett

Sak nr: 08-129023ASD-BORG/01

Saksøker: Henry Østhassel
Mindejordet 20
4560 Vanse

Prosessfullmektig: Advokat Andreas Poulsson
v/advokat Anders Flatabø
Postboks 2469 Solli, 0202 Oslo

Saksøkt: Staten v/Finansdepartementet
Postboks 8008 Dep
0030 Oslo

Prosessfullmektig: Regjeringsadvokaten
v/advokat Christian Lund
Postboks 8012 Dep, 0030 Oslo

1 ANSVARSGRUNNLAGET

Det er enighet om at den ankende part etter regelverket ikke hadde rett til støtte for ulønnet arbeidsinnsats. Den ankende part har således fått den støtte han har krav på etter SkatteFUNN-ordningen. Staten vil anføre at det allerede derfor ikke er grunnlag for noe erstatningsansvar. Først da Forskningsrådet godkjente prosjektet kan den ankende part ha hatt noen berettiget forventning om å motta støtte under SkatteFUNN-ordningen. Og når godkjenningen spesifikt viser til at Forskningsrådet ikke godkjenner hvilke kostnader som inngår, men at dette skal avgjøres av ligningsmyndighetene, er det ikke grunnlag for å etablere noen erstatningsplikt for staten basert på forutgående forhold.

Det påståtte tapet er knyttet til den ankende parts uriktige rettsoppfattelse. Dette er et forhold enhver selv er ansvarlig for, og det foreligger ikke noe særskilt grunnlag som begrunner at staten skulle være erstatningspliktige i dette tilfellet.

Videre vil det bli anført at det ikke er dokumentert at det er gitt uriktig informasjon til den ankende part. Det vil her bli vist til manglende dokumentasjon på dette, samt til vitneforklaringer fra bl a Lasse Leirfall og Ragnhild Rønneberg.

Dernest vil staten anføre at en eventuell uriktig informasjon til den ankende part uansett er rettet. Det vil her vises til Forskningsrådets godkjennelsesbrev, samt øvrig dokumentasjon som viser hvordan informasjon om ulønnet arbeidsinnsats ble gitt gjennom 2003.

Staten vil også anføre at den ankende part uansett har basert seg på å få støtte på et nivå han ikke hadde krav på. Selv om den ankende part skulle hatt en forventning om å få kompensasjon for ulønnet arbeid, kan han ikke ha en erstatningsberettiget forventning om å få kompensasjon for ulønnet arbeid på prosjekter som ikke ble godkjent. Det vil her bli vist til den ankende parts søknad om støtte, Forskningsrådets godkjennelsesbrev, samt vitneforklaringer bl a fra Knut Norderhaug.

Staten vil i tillegg anføre at den har et begrenset ansvar for SND som selvstendig oppdragstaker. Staten aksepterer å være ansvarlig for et eventuelt ansvar som bygges på at ansatte i SND høsten 2002 ga uriktig informasjon. For ordens skyld understrekes imidlertid at også i slike tilfeller vil staten anføre de øvrige grunnlag nevnt i dette sluttinnlegget til støtte for at staten uansett ikke er ansvarlig. Staten vil imidlertid også anføre at dersom erstatningsansvaret grunnes på uttalelser gitt av ansatte i SND i 2003, vil et slikt ansvar påhvile SND (nå Innovasjon Norge). Staten kan ikke være ansvarlig for at SNDs ansatte går langt utover det ansvarsområdet de har blitt tildelt og uttaler seg i strid med gjeldende regelverk.

Til slutt vil staten anføre at den ankende parts egen uaktsomhet vil medføre at staten ikke kan pålegges ansvar. Det vil her bli vist til dokumentasjon som viser at den helt dominerende grunnen til at den ankende part i november 2003 fortsatt trodde han hadde krav på støtte under Skattefunn var at verken den ankende part eller hans revisor gjennom hele 2003 gjorde noe som helst for å få avklart reglene om støtte for ulønnet arbeidsinnsats.

2 DET FORELIGGER IKKE ÅRSAKSSAMMENHENG

Staten vil anføre at det ikke er dokumentert noen årsakssammenheng med et erstatningsberettiget tap.

For det første er det ikke grunnlag for å strekke et erstatningsansvar så langt at staten blir ansvarlig for alle inntekter den ankende part ville hatt dersom han hadde fått riktig informasjon. Og uansett er det ikke sannsynliggjort at selskapet noensinne ville tjent penger, langt mindre at det var den påståtte uriktige informasjonen om støtte til ulønnet arbeid som var den avgjørende faktoren for at man ikke tjente penger. Det vil videre bli anført at det ikke er sannsynliggjort at det var utbetalingen av Skattefunn-midlene som medførte at prosjektet ble igangsatt. Det vil her vises til bl a styredokumenter hos den ankende part.

Staten vil også anføre at det ikke er dokumentert at den ankende part er påført kostnader de ellers ikke ville hatt ved å (uriktig) tro at de var berettiget til støtte for ulønnet arbeidsinnsats. Staten vil uansett avvise at ansvar for slike kostnader kan anses å utgjøre den ankende parts beholdning av omsetningsmidler og eiendeler pr. 20. november 2003.

3 PÅSTAND

Det vil bli lagt ned slik

P å s t a n d

1. Staten v/Finansdepartementet frifinnes.
2. Staten v/Finansdepartementet tilkjennes sakens omkostninger for begge instanser med tillegg av lovens rente fra forfall til betaling skjer.

Dette sluttinnlegget er utarbeidet i fire eksemplarer, hvorav ett er sendt lagmannsretten, to er sendt motpartens prosessfullmektig og ett er beholdt her.

Oslo, 12. februar 2009
REGJERINGSADVOKATEN

Christian Lund
advokat